

upåklageligt alle der søgte ham med deres spørgsmål.

340

NARCISSUS

Først til at prøve hans ords troværdighed blev Liriópe,
Nymfen, Cephísus engang tog fangen i sine bugter,
sluttede i sine vande og tog med voldelig elskov.

Siden hen fødte den skønne af skødet en fuldbåren pode
som fra han lå i sin vugge enhver fandt allersomkærest.
Navnet han får er Narcissus. Hun går til Tiresias, spørger
om hans liv bliver langt og når til oldingealder.

345

"Hvis han ej kender sig selv!" er svaret fra skæbnens fortolker.
Længe syntes det intet at sige. Men at det var rigtigt,
viste hans sælsomme død og hans uhørte form for forrykthed.

350

Tre gange fem plus et var Cephisussønnen nu blevet
og kunne altså både betragtes som dreng og som yngling.
Mangen en ung mand, mangen en pige forelsked sig i ham.
Bøjelig blid så han ud, men hjertet var hårdt og hovmodigt:
Ingen ung mand og ingen ung pige fik lov til at få ham.

355

EKKO OG NARCISSUS

Han sætter net for den springende hjort, og en Nymfe med stemme
ser ham, en Nymfe der ikke kan tie til andre, men ikke
selv tage ordet til nogen, den genlydssendende Ekko.

Endnu var hun en pige og ikke blot lyd. Men hun havde
ganske den samme snaksomme skik som hun stadigvæk ejer:
at hun af alt hvad hun hører, må efterplapre det sidste.

360

Dette var Junos skyld. Thi når hun kunne ha grebet
Nymfer i hendes Jupiters favn i bjergenes skove,
sinkede Ekko gudinden med snak så Nymferne kunne
nå at forsvinde forinden. Det mærked hun snart, og hun sagde:

365

"Megen brug skal du ikke mer få af den tunge du narrer

mig sådan med, og kort blir alt hvad du siger herefter!"
Hun sætter handling bag, og i slutningen af hvad hun siger,
blander Ekko sig kun ved at gentage hendes 'herefter'.

Som hun nu så Narcissus gå om derude i skoven, 370
brød hun i kærligheds lue og fulgte ham lige så stille.
Hedere blev hun jo tættere på hun kom til sin flamme,
ganske som fængeligt svovl der sidder på enden af faklen,
bryder i brand så såre man holder det nær til en flamme.

Hvor hun dog ønsked hun kunne ha talt til drengen og bruge 375
alle de ømmeste ord! Men som hun er indrettet, *kan* hun
ikke begynde. Men hvad hun kan, det er hun parat til:
Vente på noget at sende sit ord tilbage som svar på.

Han var engang kommet væk fra skaren af trofaste fæller
og havde råbt: "Nogen her?", og "Her!" var svaret fra Ekko. 380
Undrende ser han sig søgende om og råber med høj røst:
"Kom så!", og Ekko ber ham om det som han ber om. Han spejder
atter ihærdigt omkring sig: Der viser sig ingen. Han råber:
"Undgår du mig?" – og svaret består i det selv samme spørgsmål.

Han bliver ved, og forvirret af svarene prøver han atter: 385
"Kom og begiv dig nu hen til mig!" Og så gerne som aldrig
svarer hun: "Giv dig nu hen til mig!", og fuld af fortrøstning
til sine ord går hun ud af tykningen og vil forsøge
at lægge armene rundt om hans nakke og ta ham i favnen.

Drengen flygter og råber imens: "Få så taget de arme 390
væk og bliv mig fra livet! For hellere lider jeg døden
end jeg er din!" "Jeg er din!" – det var svaret, han hørte fra Ekko.

Afvist gemmer hun sig i skoven og skjuler sit ansigt
bag dens løvrige grene og lever i ensomme grotter.
Elskoven sidder i hjertet og gror ved at blive foragtet, 395
og den elendiges krop bliver mager af søvnløse kvaler,
runken og indfalden blir hun og udtørres helt og aldeles,

indtil der ikke er andet tilbage end stemme og knogler.

Stemmen forblir hvad den er, men knoglerne bliver til klippe.
Siden hen ses hun aldrig, men skjuler sig i sine bjerge,
høres dog af enhver: Kun lyd er der liv i i Ekko.

400

NARCISSUS

Sådan blev hun og en hoben af Nymfer fra bjerge og bække
afvist og narret, og endnu før dét en hoben af mandfolk.
Af de forsmåede var der da én der med blikket mod himlen
udbrød: "Lad ham da elske som mig og lige så håbløst!"
Til den retfærdige bøn havde Nemesis givet sit minde.

405

Dyndfri lå der en kilde med vande så klare som sølvspejl,
aldrig berørt af hyrder og aldrig af geder fra bjerget
eller af andet kvæg og aldrig forstyrret af fugle
eller af vilddyr eller af knækkede grene fra skoven.
Om den voksede græsset så friskt og så frodigt af væden,
og imod solens brand beskyttede træernes skygge.

410

Træt efter jagten og mødig af heden havde Narcissus
lagt sig her, lokket hid af stedets skønhed og kilden.
Ivrigt stiller han tørsten. Men derunder vågner en ny tørst.

415

Medens han drikker, fortrylles han af hvad han øjner i vandet,
elsker og håber og tror at hvad der er vand, er en anden,
undrer sig over sig selv og stivner, med blikket fikseret
ganske som om han med ét var en støtte af marmor fra Paros.

Oppe fra grønsværen ser han dernede en tvillingestjerne –
det er hans øjne – et hår så skønt som Apollos og Bacchus',
bløde kinder, en elfenbenshals og dejlige læber,
og i den lysende, snehvide hud en rødmende skærhed.

420

Og han beundrer hvad andre beundred, og ubevidst elsker
han nu sig selv og giver sig selv komplimenter og får dem,
bejler og bejles til og sætter i flamme og brænder.

425

Ofte forsøgte han på at kysse det skuffende vandspejl.
Ofte forsøgte han, også omsonst, at få sine arme
ned om den nakke han ser, og gribe sig selv i sit billed! 429
Hvad han ser, fatter han ikke, men det han ser, tænder hans hjerte,
øjenbedraget dårer og ægger hans øje des mere.

Du er naiv når du tror du kan fange det flygtige billed!
Intetsteds er det! Vend dig! – og væk er det som du elsker.
Det er en skygge af lys der kastes tilbage af spejlet, 434
ingenting selv! Det er kommet med dig, og det blir der hvis *du* blir;
og det blir borte med dig hvis du kunne holde dig borte!

Ingen tanke på føde og ingen tanke på hvile
driver ham bort. Han ligger strakt ud i græsset på bredden
og har kun øje for denne bedragerisk dragende skønhed
og er fortabt i sit blikks trylleri. Han rejser sig halvt op, 440
rækker så armene ud mod skoven omkring sig og siger:

“Har du, o skov, været vidne til sådan ulykkelig elskov?
Mangt et elskende par har du skjult i din skærmende skygge!
Kan du i alle de tider og år, du har vokset, erindre 445
nogen der sygnede hen som jeg af kærligheds kvaler?
Se hvad jeg elsker, det kan jeg; men hvad jeg kan se og må elske,
kan jeg dog ikke finde. Så grusomt narres min elskov.

Og for at øge min kval er det hverken vældige have,
ørkener, bjerg eller mur om befæstede byer der skiller –
blot en anelse vand! Han ønsker jeg tar ham i favnen. 450
Thi når jeg rækker et kys ned mod de lysende vande,
stræber han opad i vandet med læberne mod mig til gengæld.
Det er så lidet der skiller os to at jeg *må* kunne nå dig!

Hvem du end er, så kom op! Hvorfor skuffer du mig og forsvinder,
dejlige dreng? Det er hverken mit ydre eller min alder, 455
véd jeg, der jager dig bort – selv Nymfer forelsker sig i mig! –
og af dit blik og dit smil kan jeg se jeg har nogen forhåbning.

Rækker jeg armene mod dig, gør du det samme med dine.
Smiler jeg, får jeg et smil. I dit øje ser jeg en tåre
når der er tåre i mit. Og nikker jeg, nikker du også.
Og, kan jeg se på din dejlige mund, du forsøger at sende
ord tilbage. Men ak, de når ikke frem til mit øre!

460

Han – er mig selv! Jeg ved det, mit billede narrer mig ikke!
Jeg er min egen flamme og den der fortæres af flammen!
Hvad er min rolle? At be eller lade mig be? Og om hvad da?
Hvad jeg begærer, det har jeg! Men just den rigdom er armod!
Kunne jeg bare forlade mit legeme, skille mig fra det!
Gid min elskede *ikke* var hos mig – et grueligt ønske!

465

Smerten fortærer min styrke og sundhed, og livet forsvinder
hurtigt, og snart skal jeg visne i selve ungdommens forår.
Døden er ikke en pine – med den forsvinder min plage.
Kunne blot den som jeg elsker, bestandig glædes ved livet!
Én død skal vore to forenede hjerter nu lide!”

470

Og i sit afsind ser han på ny på synet i vandet.
Men da hans tårer bryder dets spejl, forstyrrer dets krusning
billedets klarhed. Han ser det forsvinde og råber fortvivlet:

475

“Flygt ikke! Bliv og forlad dog ikke så grusomt din elsker!
Lad mig få lov til at se hvad jeg ikke har lov til at røre,
og til at ildne mit arme begær!” I sorgen og smerten
flænger han tøjet itu fra linningen oppe ved halsen,
blotter sit bryst og slår sig med hænder så hvide som marmor.

480

Og da begynder hans bryst at rødme som blussende roser,
ganske som æblet begynder at rødme på kinden i solen,
eller som druen i klasen, når modningen lige begynder,
ejer et skær i flere nuancer af fineste purpur.

485

Da han så dette i vandet som atter var roligt og spejlblankt,
var det forbi. Som det gullige voks bliver blødt under sagte
ild, eller morgenens rim forsvinder i varmen fra solen,

således svinder han hen i sin elskovs brændende smerte,
hentæres lidt efter lidt af den brand han har i sit hjerte.

490

Snart er hans snehvide teint og dens rosenbladsrødme forsvundet,
borte hans sundhed og kraft og alt hvad der gjorde ham dejlig,
hele den yndige krop som vakte Ekko til elskov.

Dog, da hun så ham, fornam hun til trods for sin krænkede harme
smerte derved, og så tit den elendige råbte: "Jeg stakkel!",
lod hun det lyde igen og runge i bjergene: "Stakkel!"
Når han med hænderne slog sig for brystet i kvide, så gengav
Ekko også den lyd så dumpt som den lyder ved graven.

495

Og som han så ned i spejlet, var dette det sidste han sagde:
"Ak, min ulykkeligt elskede dreng!" Og skovene gentog
ordene, og hans "Farvel!" besvaredes også af Ekko.

500

Mat sank hans hoved da ned i det grønne græs, og hans øjne
lukkedes, medens de så beundrende på deres ejer.
Selv i de dødes land hvortil han kom som en skygge,
spejlede han sig i Styx.

Hans kusiner, Najaderne, sørged
over hans død og bragte ham ofre af deres hårpragt;
også Dryaderne græd, og Ekko besvarede gråden.

505

Bålet var rede, man kom med både fakler og bære:
Liget var borte. Man finder i stedet en blomst der med hvide
kronblade kranser den gullige kalk der er i dens midte.

510

PENTHEUS

Nyheden gjorde med rette Tiresias kendt over hele
Grækenland, og overalt var hans ry som seer bekræftet.
Echioniden alene er fuld af foragt for hans sandsagn:
i sin ugudelighed gør Pentheus nar af hans varsler,
morer sig over den blinde og spotter hans mistede synskraft.

515